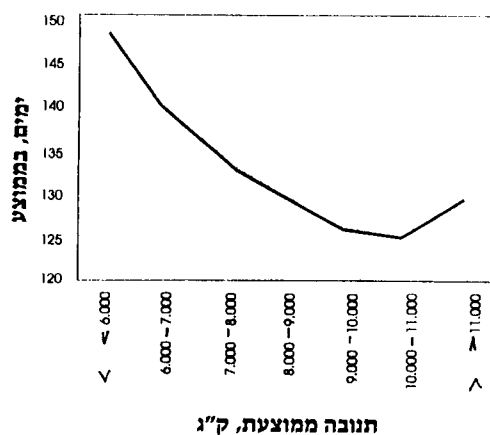

פשטני למדי יכול להיות מצב, בו רבים מן הגנים המשפיעים על הפוריות נמצאים על אותו כרומוזום, או כרומוזומים, איפה שנמצאים גם חלק מן הגנים המשפיעים על הייצור. הגנטיקאים מכנים מצב זה תאחיזה (linkage). ככל שהגנים קשורים על אותו כרומוזום, הלא הם מועברים עם הכרומוזום השלם מן ההורים לצאצאים. כתוצאה מכך, אם מצד אחד אנו שואפים להרבות את הגנים החיוביים לייצור, הרי מצד שני אנו גורמים באופן בלתי ישיר או רצוני לריבוי אותם גנים בלתי רצויים.

מעבר לכך, המחקר עם מבכורות הוכיח, שהתאחיזה בין גנים "יצרניים ורבייתיים" נראית מאד סבירה. מאחר שרוב הפרמטרים הקשורים לרבייה הם בעלי תורשתיות נמוכה מאד, ועל מנת להשיג מידע מהימן על פר כלשהו, יהיה צורך להמתין עד אשר יהיו לו אלפים רבים של בנות... ועד אז יתכן מאד, שכבר עבר זמנו!

בסיכומי של דבר, בעוד החוקרים והמדענים טורחים למצוא שיטות מתוחכמות יותר ויותר כדי לזהות הבהמות הטובות ביותר, מבחינת הייצור והרבייה כאחד – על הרפתנים להתמקד בשיפור הממשק ככל שזה ניתן וזאת בלי תשומת לב יתירה לפרמטרים הרבייתיים בתכניות הטיפוח שלהם.

מרווח המלטה-התעברות בעדרים בויסקונסין,

bianco nero

B.N. VI/94

הייצור ופוריות הולכים ביחד?

על אף העובדה, שמחקרים הוכיחו קיומו של מתאם קבוע בין הייצור לבין המרווח המלטה-התעברות, טוען דניס פונק מאוניברסיטת ויסקונסין, שלשם שיפור התנובה של הפרות יש להתמקד בממשק.

לאחר איסוף הנתונים של מרווח המלטה-התעברות בקרב עדריים בעלי רמות תנובה ממוצעת שונות במדינת ויסקונסין וניתוחם הסתבר, שממוצע הימים בין המלטה להתעברות עוקבת היה גדול יותר במשקים עם תנובה ממוצעת נמוכה יותר. ככל שהממוצע נטה לעלות, כן קטן ופחת מספר הימים בין המלטה להתעברות – אך רק עד נקודה מסוימת. ברמת התנובה המירבית, כלומר מעל 11,000 ק"ג לפרה בממוצע, מספר הימים שוב התחיל לעלות.

כל כך, למה? אולי משום שהפרות בעלות התנובה הגבוהה יותר הן פחות פוריות, או שדחו את מועד ההזרעה בכוונה? יתכן, שבעלות התנובה באופן ניכר, מנהלי העדרים מתחילים לחשב את "נקודת האיזון" הכלכלית, באשר למרווח הרצוי בין המלטות. עם זאת נשארת העובדה, שהמתאם בין תקופת המלטה-התעברות לבין הייצור קיים והוא משמעותי מאד.

הבעיה היא, שעדיין לא ידועים הגנים המשפיעים בנדון. על פי החוקר דלעיל, הסבר